

Zpívající děti

Pěkný dobrý večer, milí příznivci Rádia Student a příznivci pořadu Musicology zvlášť. Dnes si budeme celou hodinu povídat o **dětských** artistech velkého cirkusu jménem pop-music. Vzhledem k tomu, jak výrazně omladil světový video-pop za posledních deset patnáct let, stanovil jsem nominační věkovou hranici pro tento pořad na patnáct let. A vy, kteří se těšíte na Britney Spears, N´Sync, Sugababes, nebo na Malého Romea, vezte prosím hned na úvod, že z posledních patnácti let pustím jedinou písničku...

The Mello-Moods

Where Are You

Tahle nahrávka pochází z roku 1951, tedy z doby, kdy jsem dokonce ještě ani já nebyl na světě, a jde o píseň *Where are you*, kterou na svých koncertech zpívali, ale kupodivu nikdy nenahráli druhdy populární Orioles s dvacetiletým zpěvákem Sonny Titem. O něj nám jde ale jen potud, že právě on nejvíc inspiroval skupinku spolužáků z newyorského Harlemu, která pravidelně trénovala na lavičkách na břehu Harlem River a později se – pod názvem The Mellow Moods – stala zřejmě první opravdu profesionální teenagerskou skupinou moderní hudební historie. Právě dokonale secvičená píseň *Where Are You* pomohla téhle pětici mladých černochů až do nahrávacího studia. V době, kdy skladbu nahrávali, bylo dvěma hochům šestnáct, dvěma patnáct a jednomu jedenáct let.

Skladba později dosáhla na sedmé místo r & b žebříčku, ale skupina nezůstala dlouho pohromadě, protože představy chlapců a jejich promotéra o tom, jaký repertoár by měli zpívat, se výrazně lišily. Chlapci se proto záměrně „rozpadli“, aby se většina z nich po čase dala opět dohromady ve skupině Solitaires. To ale už byla úplně jiná historie.

Frankie Lymon & the Teenagers

I´m Not a Juvenile Delinquent

Všimli jste si toho začátku? Většina písniček maličkého Frankie Lymona a jeho Teenagerů, jak se skupina jmenovala, začíná stejně... hlubší hlasy jemně rozprostřou koberec, na který vzápětí vstoupí falsetto hlavní hvězdy...

Mezi okamžikem, kdy nazpívali The Mello-Moods svůj song *Where Are You* a touhle písní s názvem *I´m Not a Juvenile Delinquent*, která vyšla na desce v roce 1956, leží sice necelých pět let, ale v uvažování o tom, co všechno se dá v pop music zpeněžit, došlo mezitím k velikému posunu.

Jestliže The Mello-Moods zpívali staré songy určené pro dospělé, s texty pro dospělé, Frankie Lymon se skupinou právě s tímhle songem začali oslovovat přímo teenagerské publikum...

Jestli ovšem měli být vhodní pro své vrstevníky, nesměli se protivit jejich rodičům. A tak malý Frankie i kolegové ze skupiny vystupovali v čínaných bílých svetřících s velkým písmenem T (rozuměj Teenagers), což by možná nebylo tak srandovní, kdybychom dnes nevěděli, že tento malý černý anděl dělal v Harlemu pasáka už od svých deseti let.

Poté, co přišel v pubertě o své zlato v hrdle, dal se v šestnácti na heroin a v šestadvaceti se předávkoval v bytě své babičky.

Bud' jak bud': Frankie Lymon & the Teenagers se stali první skutečnou, to jest zejména mediální hvězdou dětského popu. Tedy... pro černochy!

Protože pro bílé Američany byly největší hvězdy Collinsovy děcka.

The Collins Kids

Beetle-Bug-Bop

Na téhle nahrávce z podzimu roku 1955, která se jmenuje *Beetle-Bug-Bop*, je starší Lorrie třináct a mladšímu Larrymu jedenáct let. *Beetle-Bug-Bop* byl první singl The Collins Kids, ale jak už to bývá, k jeho nahrání se dostali až po dlouhém úspěšném vystupování, takže pro ně nebyl žádný problém hned od toho roku jezdit s vlastní show a téměř každý týden vystupovat v národní televizi. Sourozenci začínali s tradičním country repertoárem, ale v čase, kdy podepsali profesionální kontrakt s Columbia Records, začali stále více využívat showmanských schopností i rostoucí kytarové zručnosti mladšího Larryho, který dokázal svým pohybem po jevišti a rokenrolovými vyhrávkami rozžhavit publikum dobřela, jak se píše v dobových materiálech.

Ani tahle zázračná dvojice nevydržela pohromadě příliš dlouho, sestřička proti vůli rodičů i nahrávací společnosti utekla za hlasem svého srdce a brzy dala přednost mateřským starostem.

Mimochodem, znáte obrázky Kim Anderson, kde malé děti vypadají jako dospělí... a se svými neforemnými velkými obleky, růžemi v malých dlaních a klobouky s krepkou se ucházejí jak o naše city, tak především o obsah našich peněženek? Ono to s dětskými zpěváčky je vlastně docela podobné, i když je fakt, že ti, na rozdíl od dětí na fotografiích, musejí i dobře znít. Není pochyb, že The Mello-Moods, Frankie Lymon i The Collins Kids byly děti mimořádně nadané a že na rozdíl od některých juvenilních hvězd z minulých let, kterým už zase často stačí dobře vypadat, uměly i výborně zpívat.

Teprve rok 1962 ovšem odhalil skutečného dětského génia, který také – na rozdíl od všech ostatních – svou kariéru nastartovanou ve dvanácti letech dodnes ani nepřerušil ani neoslabil.

Stevie Wonder

Fingertips, part. II

Tak tohle byl Zázračný Štěpán, tehdy ovšem ještě uváděný na pódia jako Štěpánek, čili Lil Stevie Wonder...

Písnička, s názvem *Fingertips, Part.2*, kterou jsme poslouchali, se v této živé verzi objevila až na druhé Wonderově desce z roku 1963 s výmluvným názvem *The 12 Years Old Genius...* a nastartovala jednu z nejúchvatnějších hudebních cest, jakou populární hudba kdy zažila. Single *Fingertips, Part.2* se bleskově vyšplhal na první šprušel jak r & b, tak popového žebříčku... a dlouhohrající deska jej brzy následovala... jako první deska v historii společnosti Motown vůbec.

Jak jste jistě pochopili, Stevie Wonder na nahrávce nejen zpěvně a suverénně komunikuje s publikem, ale taky obsluhuje swingující harmoniku.

Ve stejné době, kdy vyšla tahle deska, došlo v malém městě Gary, v Indianě, k zajímavé situaci. Ve skupině Ripples & Waves, kterou tvořili tři mladí sourozenci a dva bratřanci, nahradili oba bratrance dorůstající bratři. Jeden z nich se jmenoval Michael Jackson a bylo mu pět let.

Jackson 5

ABC

Dříve než Jackson 5, jak později otec Joe skupinu přejmenoval, vydali na počátku roku 1970 svůj druhý singl pod názvem *ABC*, vyhráli několik talentových soutěží, ale především pod taktovkou svého otce, bývalého kytaristy, tvrdě trénovali a soustavně vystupovali. Když půl roku předtím, v srpnu 1969 otevírali v Los Angeles koncert Diany Ross, byl už jedenáctiletý sólový zpěvák skupiny Michael zkušeným performerem.

Skupina postupně vystoupala na první místo americké hitparády s prvními čtyřmi singly a Ameriku zachvátila jacksonománie.

Ano, to, že děti zpívají... a dokonce dobře zpívají, to už tu bylo. Ale tahle dokonalá hlasová a pohybová show, o níž se většině dospělých hvězd té doby mohlo jen zdát, to bylo něco, co opakovaně vyraželo dech.

Michael byl hlavní hvězdou sourozenecké kapely... a to nejen proto, že byl nejmladší a nejmenší. Dva roky po vydání dlouhohrající desky *ABC*, tedy v roce 1972, vychází Michaelu Jacksonovi jeho první sólová deska. Je mu už čtrnáct let... a takhle zní v písni *In Our Small Way*...

Michael Jackson

In Our Small Way

Marná sláva... tohle není špatná hudba! Ale pojďme dál...

Zatímco průmysl vybudovaný na úspěchu Jackson 5 produkuje trička a figurky s podobou dětských zpěváků... hudba pomalu ale jistě upadá. Produkce firmy Motown opakovaně odmítá dovolit bratrům použít na deskách jejich vlastní skladby, nesmějí na vlastních deskách dokonce ani hrát na hudební nástroje. Snaha fixovat repertoárově to, co přineslo úspěch v počátcích, je samozřejmě v dynamicky se vyvíjejících 70. letech cestou do pekel. Po odchodu bratří Jacksonů od Motownu k firmě Epic a následné soudní při, musejí Jackson 5 změnit název na Jacksons... pod tímto novým jménem ovšem rychle za sebou vydávají dvě famózní desky *Destiny* a *Triumph* s výhradně vlastními skladbami.

To už ale nejsou žádné děti, pouze nejmladšímu Randymu, nově koptovanému do skupiny, je sedmnáct.

Někdejší oslňující úspěch dětské kapely ovšem nedá producentům spát.

Jeden z nich, Maurice Starr, má své zvědy na různých soutěžích talentů, a tak mu nemůže uniknout, že hned několik z nich suverénně vyhrála pětice mladičkových černochoů, kteří si říkají New Edition. Ve chvíli, kdy vychází jejich první singl, je všem mezi třinácti a patnácti lety. Píše se rok 1983 a Starrův sen o jakýchsi Jackson 5 osmdesátých let dostává křídla. Aby bylo úplně jasné, kam míří, nerozpakuje se vyslat skupinu do světa s písničkou, která se sice jmenuje *Candy Girl*, ale je – jak sami poznáte – naprosto otevřeným plagiátem písně, kterou jsme slyšeli před malou chvílí...

New Edition

Candy Girl

Mimochodem z téhle dětské kapely vzešel Bobby Brown, který později udělal velmi slušnou „dospělou“ kariéru a ještě si vzal Whitney Houston, což možná až taková výhra nebyla...

Maurice Starr se ovšem nespletl. Písnička, kterou vydal na vlastní malé značce Streetwise, dosáhla vrcholku r & b žebříčku, což připravilo půdu pro vydání první dlouhohrající desky.

Dál už všechno pokračovalo podle důvěrně známého scénáře. Deska měla slušný úspěch, skupiny nadaných mladíků si všimnul velký vydavatel, konkrétně MCA, Maurice Starr nechtěl dobře rozjetou šanci pustit z ruky... ale to nechtěli ani mládenci... takže dali Starrovi, coby manažerovi vyhazov a podepsali s MCA lukrativní smlouvu. Následovala tahanice o jméno skupiny, hoši mezitím vydali u nové firmy eponymní druhou desku, která vyprodukovala dva hity číslo jedna na r & b žebříčku... a zhrzený Maurice Starr si jako přes kopírák vyrobil novou skupinu nadaných zpívajících dětí... s jedním podstatným rozdílem. Všech pět mladých šikulů mělo bílou pleť!

A jak že se ta skupina jmenovala: Ano, ovšem... New Kids on the Block.

K nám tahle skupina dorazila až svou třetí deskou *Step By Step*, kdy novým soundem i mužnějším vzezřením byla už akorát tak správně vypečená pro MTV.

Vzpomínám si dobře, jak všichni příznivce „pořádné“ muziky povinně vrhli nad jejich tehdejšími tanečními hity!

Proto považuji za slušné říct, že první dvě desky jsou o dost zajímavější a zejména druhá, *Hangin' Tough* z roku 1988 skutečně stojí za poslech. Ostatně, téhle desky, z níž je i následující balada *Please Don't Go Girl*, se prodalo osm miliónů kusů...

New Kids on the Block

Please Don't Go Girl

Ačkoli New Kids s touhle deskou definitivně vyzuli dětské střevice... a navíc svým úspěchem uvolnili lavinu s bílými teenagerskými skupinami jako byli Take That, Backstreet Boys, N'Sync a další... svět nemusel na nové zázračné dítě čekat déle než rok. Vedou se drobné spory o to, zda texaského mladíka Tevina Campbella objevil flétnista Bobby Humphrey nebo Quincy Jones, jisté ovšem je, že to byla deska Quincy Jonese jménem *Back on the Block*, na které Tevin zpívá – krátce po svých jedenáctých narozeninách – starý instrumentální hit The Johnson Brothers *Tomorrow*.

V roce 1990 se písnička jako singl vyšplhala na první místo r & b žebříčku a ještě téhož roku si mladého génia přizval ke spolupráci i Prince, aby do jeho filmového projektu *Graffiti Bridge* nazpíval píseň *Round and Round*.

Tevin Campbell

Round and Round

O rok později vychází Tevinovi první sólová deska, takřka přesně v den jeho třináctých narozenin. Jeho hlas i za tu krátkou dobu nepatrně vospěl, místy hodně připomíná Michaela Jacksona... ovšem Jacksona, jak zněl někdy v sedmnácti, osmnácti.

Podstatný rozdíl mezi Campbellem a Jacksonem ovšem tkví od počátku kariéry v repertoáru. Zatímco Michael si sám dokázal napsat výbornou hudbu, případně měl za zády naprosto špičkový autorský tým, Tevin musí spoléhat na dodaný materiál, o kterém se dá v nejlepším případě prohlásit, že je nevyrovnaný.

Campbell velmi dobře prodal dvě nepřilíš zajímavé desky, potom zmučoval a zmizel. V novinách se znovu objevil poté, co před jakousi školou v L.A. diskutoval o orálním sexu za úplatu s pánem, z něhož se bohužel vyklubal agent bůhvíjaké americké služby.

Michael Jackson byl zase před pár dny spatřen v Bahrajnu v samošce v ženských šatech... o tom, že už musel prodat svého zamilovaného nosorožce z Neverlandu snad ani lépe nemluvit.

Není snadné být zázračné dítě... a ještě těžší je přestat jím být.

Tevin Campbell

Tomorrow

Jedenáctiletý Tevin Campbell, *Tomorrow*.

Je za šest minut deset hodin, máme před sebou poslední písničku, poslední komentář.

Co by se k naší malé přehlídce fenoménu zvaného „zpívající děti“ dalo tak nějak obecněji dodat?

Převažují černoši... možná proto, že dřív dospívají. Převažuje soul a r & b..., protože převažují černoši. Jde téměř bez výjimky o fenomén americký. Možná že Angličanům zpívající děti přece jen připadají spíš jako šašci, čest výjimkám, jako byla třeba čtrnáctiletá zpěvačka skupiny Bow Wow Wow, sama ostatně mulatka.

Ale... měli jsme tady v Evropě taky své „zajíčky“: například skupinu Teens, která na konci 70. let zvedala výrazně prodej časopisu Bravo a jejíž deska *Teens & Jeans & Rock'n'Roll* z roku 1979, potřetí vylouhovaný odvar z Bay City Rollers, se dá poslouchat jen za cenu velkého osobního nasazení...

My se ovšem bez ohledu na tuhle tristní zkušenost z minulosti rozloučíme něčím dočista bílým a také rockově svižným, co na tom, že opět a jaksí neodvratně americkým.

Sourozenci Hansonovi nejen dobře zpívali... Také skutečně ovládali své nástroje a psali si muziku. V roce 1997, kdy vyšel jejich singl s názvem *MMM Bop*, bylo kytaristovi Isaacovi šestnáct, bubeníkovi Zacovi jedenáct a zpěvákovi Taylorovi třináct let.

Šikovní kluci...

Přál bych jim, aby nikdy nevyrostli, ale už se stalo. Tak přeju alespoň vám pěknou dobrou noc a těším se na setkání s vámi zase za týden u nejslavnějších světových duetů.

Hanson

MMM Bop